

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **L. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2017, čj. 160/DS/17-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 12. 2018, čj. 17 A 71/2017-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2016 Městský úřad Sokolov rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona, tím, že dne 9. 6. 2016 v době kolem 21:29 hod. na silnici II. třídy č. 209 v obci Nové Sedlo, ul. Revoluční, jako řidič silničního motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 6 km/h. V měřeném úseku je povolen rychlostní limit 50 km/h, policejní hlídka naměřila rychlost jízdy vozidla, které žalobce řídil v době spáchání přestupku, 56 km/h (po odečtení možné odchylky). Za uvedené jednání městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu městského úřadu blíže neodůvodnil. Žalovaný proto v odvolacím řízení přezkoumal obecně soulad napadeného rozhodnutí městského úřadu a

řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, s právními předpisy. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní předně uvádí, že podle § 89 odst. 2 správního řádu je odvolací správní orgán povinen zkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i na základě neodůvodněného odvolání. Této povinnosti žalovaný nedostál, protože jeho rozhodnutí obsahuje pouze obecné, vágní úvahy a nezabývá se tím, zda správní orgán v prvním stupni dostatečně vypořádal námitky, které stěžovatel v průběhu správního řízení vznášel. Pokud jde o řízení o žalobě, stěžovatel podotýká, že soud musí rozhodnutí o přestupku podrobit tzv. úplné apelaci. Skutečnost, že stěžovatel neuplatnil v odvolacím řízení námitky, ač tak učinit mohl, mu nelze klást k tíži. Krajský soud tento princip zjevně nerespektoval.

[4] V další sérii kasačních námitek stěžovatel zpochybňuje správnost měření rychlosti. Obecně napadá závěr krajského soudu, že oznámením přestupku, záznamem o spáchání přestupku a výsledkem policistů správní orgány dostatečně prokázaly, že měření rychlosti bylo souladné s návodem k obsluze. Pouze na základě těchto podkladů nelze vyloučit porušení návodu k obsluze v rozsahu namítaném stěžovatelem.

[5] Konkrétně pak stěžovatel považuje za nepřezkoumatelnou úvahu krajského soudu, podle které ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány měřily rychlost jízdy nesprávně v zatáčce. Z rozhodnutí není zřejmé, co ho k tomuto skutkovému závěru vedlo. Dále stěžovatel namítá, že měření rychlosti proběhlo pod nesprávným úhlem 29 stupňů. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že k této otázce správní orgány ani krajský soud neprovedly jako důkaz zejména jeho vlastní geometrickou analýzu spolu s matematickým výpočtem a návrh na vyjádření pověřeného zaměstnance výrobce rychloměru. Odmítá též tvrzení krajského soudu, že v matematickém výpočtu údajně chybí základní číselné údaje. V této souvislosti odkazuje na podobnou kauzu řešenou v rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015-44. Nadto v souvislosti s námitkou nesprávného úhlu měření stěžovatel poukazuje rovněž na skutečnost, že se správní orgány i krajský soud spokojily s údaji o fungování měřicího přístroje převzatými z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2014, čj. 41 A 95/2013-55. Namísto toho však měly provést jako důkaz návod k obsluze. Judikatura není zdrojem pro zjišťování skutkových okolností, ale pouze zdrojem právních závěrů. Stěžovatel rovněž nesouhlasí, že správní orgány a krajský soud neprovedly návod k obsluze proto, aby vyloučily reflexi měření. Krajský soud reflexi vyloučil na základě snímků z rychloměru, bez návodu však není zřejmé, jak lze na základě snímku z rychloměru reflexi rozpoznat.

[6] Stěžovatel napadá také vypořádání žalobní námítky, ve které upozornil na to, že vlastník rychloměru, společnost RAMET C.H.M. a.s., je totožný se subjektem, který rychloměr ověřil. Jedná se tudíž o podjatou osobu. Podle stěžovatele krajský soud

pokračování

nepřezkoumal správně ani jeho žalobní námitku, že správní orgány neprovedly dokazování za účelem zjištění, zda byly na rychloměru úřední značky. Stěžovatel se neztotožňuje ani se závěry správních orgánů o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Krajský soud pak nepřipustně pouze parafrázoval důvody správního orgánu. Za nedostatečné považuje stěžovatel také úvahy správních orgánů o obecné závažnosti překročení rychlosti, kterými odůvodnily naplnění materiální stránky přestupku. Podle stěžovatele navíc správní orgány při ukládání pokuty nezohlednily všechna zákonná kritéria.

[7] V závěru kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním rozhodnutí o kasační stížnosti na webových stránkách NSS.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil, odkázal na své vyjádření k žalobě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

III. A. Rozsah přezkumu odvolání a žaloby

[11] Stěžovatel předně namítá, že odvolací správní orgán je povinen přezkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně také na základě blanketního odvolání. Rozhodnutí žalovaného podle jeho názoru není v tomto ohledu dostatečně odůvodněné, neboť obsahuje jen vágní úvahy a nezabývá se tím, zda správní orgán v prvním stupni odstranil pochybnosti, které do věci vnesly námitky stěžovatele.

[12] NSS se stěžovatelem nesouhlasí. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je proto v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007-71, č. 1580/2008 Sb. NSS, ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, či ze dne 19. 12. 2016, čj. 7 As 157/2016 - 28, body 27 až 30).

[13] Z § 89 odst. 2 správního řádu nelze v žádném případě dovozovat, že byl žalovaný jako odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námitky, kterými stěžovatel brojil proti obvinění z přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami.

[14] Podle další kasační námitky krajský soud kladl stěžovateli k tíži, že své žalobní námitky neuplatnil již v odvolacím řízení. Stěžovatel s odkazem na judikaturu (rozsudky ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71) podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku musí soud podrobit tzv. úplné apelaci bez ohledu na obsah odvolání.

[15] Ani tuto námitku NSS neshledal důvodnou. Stěžovatel předně vůbec konkrétně neuvádí, jak byl omezen na právu na soudní přezkum. Krajský soud sice v rozsudku poznamenal, že *„žalobní námitky mohly a měly být vzneseny v odvolacím řízení [...] Pokud žalobce v odvolacím řízení nevznesl žádné konkrétní námitky, nemohly být vypořádány odvolacím správním orgánem“*. Z této skutečnosti však nevyvodil žádné následky, které by se nepříznivě dotkly soudního přezkumu napadených správních rozhodnutí. Krajský soud s ohledem na podané blanketní odvolání pouze logicky uzavřel, že je *„[v] daném případě tudíž rozhodující, zda se logickým a přezkoumatelným způsobem s námitkami žalobce vypořádal správní orgán prvního stupně“*.

[16] NSS nadto musí korigovat tvrzení stěžovatele o tom, že rozsah soudního přezkumu není nijak závislý na aktivitě účastníka v přestupkovém řízení. To platí zejména ve vztahu k novým skutkovým tvrzením, která jsou poprvé vznesena až v řízení u krajského soudu. Otázce, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy důkazů přípustné, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, které stěžovatel cituje v kasační stížnosti. NSS s odkazem na toto usnesení opakovaně uzavřel, že *„nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nabízet prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy“* (viz např. rozsudky ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 As 19/2017-44 či ze dne 28.11.2018, čj. 10 As 209/2017-39). Klíčové proto bude, zda správní orgány *„opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.“* Pokud tak správní orgán učiní, soud by již neměl nové důkazy provádět. Rozšířený senát jistě nikoliv náhodou jako typický příklad uvádí *„překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje“* (cit. usnesení rozšířeného senátu 10 As 24/2015, bod 44).

pokračování

[17] Optikou těchto závěrů NSS nahlížel na nová skutková tvrzení, která stěžovatel v nynější věci uplatnil poprvé až v žalobě (srov. bod [24] níže).

[18] NSS dodává, že nynější věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejrůznější procesní obstrukce (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37). Takovouto obstrukcí se může jevit i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“. Podání blanketního odvolání, nikdy nedoplněného, je kombinováno s následným podáním komplexní žaloby. Takovýto postup, bude-li se i v budoucnu opakovat, bude NSS hodnotit jako zneužití práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci rozhodně nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy.

III. B. *Námítky týkající se nesprávného měření rychlosti*

[19] Podle stěžovatele policisté při výslechu pouze vágně uvedli, že měřili v souladu s návodem, aniž svůj postup řádně popsali. Jelikož stěžovatel podrobně rozporoval měření rychlosti, nelze považovat za dostatečné prohlášení policistů, že návod k obsluze respektovali, že jsou proškolení a že žádná vada při měření nenastala. Na podporu tohoto závěru stěžovatel cituje z judikatury, ve které NSS neshledal policejní výslechy dostačujícím důkazem o tom, že měření rychlosti proběhlo správně. Podle stěžovatele měl krajský soud provést jako důkaz také návod k obsluze měřicího přístroje.

[20] NSS k tomu předně uvádí, že o spáchání přestupku překročením nejvyšší povolené rychlosti v nynější kauze svědčí celý komplex důkazů, nikoliv pouze izolované skutečnosti, které zmiňuje stěžovatel. Výslech zasahujících policistů nebyl v dané věci stěžejním, či dokonce jediným, důkazem o spáchání přestupku, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti. Podle NSS navíc nebyl ani důkazem nutným. NSS zdůrazňuje, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[21] Právě zmíněné podklady rozhodnutí tvořily základ pro zjištěný skutkový stav i v nyní posuzované věci. Stěžejním důkazem je zejména záznam o přestupku (č. 1. 4) obsahující fotografii pořízenou z měřicího zařízení, která vyobrazuje pouze vozidlo stěžovatele, a to v celé velikosti. Na fotografii se nevyskytují žádné další objekty, které by mohly vyvolat případnou reflexi. Z její výšece je jasně čitelná registrační značka vozidla. Pozice vozidla na fotografii spolu s místem měření zachyceným v záznamu o přestupku

pomocí GPS souřadnic navíc odpovídá tvrzení policistů v úředním záznamu a zopakovaným při výsledku ve správním řízení, že vozidlo stěžovatele v době spáchání přestupku jelo na ulici Revoluční v Novém Sedle ve směru od Chodova na Loket a policejní vůz s měřicím zařízením stál v protisměru poblíž domu č. p. 185. Za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, a současně při zachycení snímku nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření. Záznam o přestupku rovněž obsahuje údaje o měřeném vozidle i použitém měřicím zařízení, čase a místě měření a naměřených hodnotách. Správní spis obsahuje také úřední záznam konajících policistů o popisu dané události (č. l. 6), ověřovací list měřicího zařízení platný v době spáchání přestupku (viz č. l. 5) a oznámení přestupku (viz č. l. 3) s údaji o občanském a řidičském průkazu stěžovatele, ze kterého vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo se stěžovatelem jakožto řidičem vozidla. Ostatně sám stěžovatel tuto skutečnost v kasační stížnosti nezpochybňuje. Správní spis nadto obsahuje také disk s fotografií a videem (č. l. 7), které policejní hlídka pořídila při policejní kontrole po následném zastavení vozidla. Fotografie zobrazuje vozidlo stěžovatele, včetně registrační značky, a video zaznamenává útržek z policejní kontroly, ve kterém policista oslovuje stěžovatele. Správní orgán prvního stupně rovněž v průběhu správního řízení provedl výsledky zasahujících policistů (č. l. 46-50), kteří potvrdili, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru.

[22] Výše zmíněné podklady nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření však nepostačují prostá, ničím nepodložená tvrzení stěžovatele ani jeho teoretické úvahy, které ve svých podáních uváděl. NSS proto neshledal za vadu řízení před správními orgány či krajským soudem, pokud k prokázání správnosti měření rychlosti již neprováděly další stěžovatelem navrhované důkazy. NSS opakuje, že za daného stavu věcí byl výsledek policistů nadbytečný; jak již v minulosti NSS uvedl, jistě není smyslem takového výsledku, „*aby správní orgán zkoušel policisty ze znalosti manuálu k obsluze měřicího přístroje, ledaže by žalobce snesl věrohodné argumenty, které by tyto znalosti u zasahujících policistů zpochybnil*“ (rozsudek ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48, bod 22).

[23] Stěžovatel konkrétně v žalobě namítal, že policie měřila rychlost nesprávně v zatáčce. Podle krajského soudu však tato skutečnost ze záznamu o přestupku ani jiného podkladu nevyplývá. Stěžovatel považuje vypořádání své žalobní námitky za nepřezkoumatelné. Podle jeho názoru bylo třeba zjistit, co je to zatáčka ve smyslu návodu k obsluze a jaké bylo zakřivení měřeného úseku.

[24] Jak upozornil již krajský soud, tvrzení o nesprávném měření rychlosti v zatáčce stěžovatel poprvé uvedl až v žalobě. Optikou výše uvedeného (srov. bod [16]) se tedy jedná o nové skutkové tvrzení, k jehož ověření by krajský soud musel provést důkaz jen tehdy, pokud by existovaly pochybnosti o skutkovém stavu zjištěném správním orgánem. Podle názoru NSS však podklady ve spisu představují dostatečnou oporu pro závěr, že stěžovatel jako řidič měřeného vozidla spáchal přestupek. Správní spis tak netrpí nedostatky, které by bylo nutné odstranit doplněním dokazování. Na nyní řešenou věc nelze vztáhnout závěry z rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2017, čj. 8 As 42/2016-29, na který stěžovatel odkazuje. Ve

pokračování

věci 8 As 42/2016 totiž bylo zjevné, že policisté při měření pochybili, a bylo zapotřebí zjistit vliv tohoto pochybení na správnost výsledků měření rychlosti. Proto se NSS nespokojil pouze s výňatkem z mapy, která měla dokládat přímost vozovky. V nyní řešené věci však žádné pochybnosti nevystaly. Krajský soud proto nebyl povinen zkoumat, co je to zatačka ve smyslu návodu k obsluze, a v tomto ohledu byl nadbytečný také stěžovatelův návrh na provedení důkazu návodem k obsluze měřicího přístroje. Postačilo, že krajský soud odkázal na podklady založené ve správním spisu. Rozsudek krajského soudu proto NSS neshledal v této části nepřezkoumatelným.

[25] Řádně zjištěný skutkový stav nemohlo zpochybnit ani tvrzení stěžovatele, že policejní hlídka provedla měření pod nesprávným úhlem 29 stupňů, což stěžovatel dokládal vlastní geometrickou analýzou a matematickým výpočtem. Podle stěžovatele nepostupoval krajský soud správně, pokud tyto podklady odmítl provést jako důkaz s poukazem na to, že ve výpočtu chybí základní konkrétní číselné údaje. Na podporu svých tvrzení stěžovatel v kasační stížnosti rozsáhle cituje rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015-44.

[26] Skutkové hodnocení předloženého matematického výpočtu v rozsudku čj. 3 As 93/2015-44 NSS v nynější věci nepřevzal. Třetí senát zrušil rozsudek krajského soudu, jelikož se neztotožnil s jeho závěrem o apriorní nepoužitelnosti matematického výpočtu z důvodu jeho neprůkaznosti. Dle jeho názoru bylo třeba doplnit dokazování, například technickou pomůckou výrobce rychloměru v podobě šablon, respektive mřížek, které jsou součástí návodu k jejich užití. Příložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím záznamu o přestupku) lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření. Ze soudní činnosti je NSS známo, že po provedení dalšího dokazování dospěly soudy v navazující judikatuře k závěru, že geometrické analýzy a matematické výpočty přestupců zastoupených stejným zástupcem jako v kauze sp. zn. 3 As 93/2015 (advokát Mgr. Jaroslav Topol) nejsou přesné a nemohou prokazovat úhel měření. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2018, čj. 33 A 16/2017-38, body 21 a 22, který při dokazování úhlu měření použil právě kontrolní šablonu:

„21. [...] žalobcem doložené výpočty nelze sice a priori považovat za nesmyslné, ale jsou dány důvodné pochybnosti o jejich přesnosti, a to také s ohledem na řádné ověření správnosti měření kontrolní šablonou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015-41). Přestože žalobce obecně vysvětlil, jak při výpočtu postupoval, je zřejmé, že výchozí hodnoty svého výpočtu získal na základě jím pořízeného obrázku, do kterého sám zakreslil osy pohybu měřeného vozidla a směru provedeného měření rychlosti. Je však třeba připomenout, že výchozí bod osy znázorňující směr měření (nastavení hlavy měřicího zařízení) žalobce vyznačil na základě polohy policejního vozidla vyjádřené údaji GPS, které nelze s odkazem na dokument Vyhodnocení záznamu z měření považovat za přesné. K tomu je pak vhodné doplnit, že ani související závěr žalobce, že tato osa na druhé straně obrázku prochází přesně středem domu č. 50, patrně s odkazem na snímek z měření a znalost místních podmínek, nepůsobí z hlediska přesnosti zcela přesvědčivě.

22. Kromě toho je vhodné poukázat na skutečnost, že zásadní nedodržení úhlu měření, které žalobce svým výpočtem dovodil, by se projevilo buď naměřením nižší než skutečné rychlosti ve prospěch žalobce (větší úhel) nebo tím, že by se vozidlo na snímku či v

radarovém svazku vůbec nenacházelo, jak bylo prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedeno. Z návodu k obsluze (s. 72) vyplývá, že „*úhel radarové hlavy a digitální kamery se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích. Držáky mají pevně nastavenou aretaci na 22° pro radarovou hlavu a 19° pro digitální kameru.*“ Ze snímku v záznamu měření je zřejmé, že byl pořízen rychloměrem nastaveným na vzdálenost 60m při nastavení objektivu na ohniskovou vzdálenost 48mm. Měření tedy proběhlo v maximální dosahové vzdálenosti, a to za použití „zoomu“. To potvrzuje již učiněný závěr o tom, že správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015 – 43). Nastavení do správného úhlu 22° je navíc předpokládáno samotnou konstrukcí držáků radarové hlavy, takže není pravděpodobné, že by mělo docházet k jejímu chybnému ustavení s odchylkou několika stupňů, jak usuzuje žalobce, ledaže by samotné služební vozidlo bylo ustaveno zcela nesprávně. Krajský soud uzavírá, že v nyní posuzované věci nevyvstaly ohledně skutkového stavu díky použití kontrolní šablony žádné pochybnosti, jejichž odstranění by vyžadovalo další dokazování.“

Správnost geometrické analýzy a matematických výpočtů přestupců ve věcech, na jejichž obraně nějak participovaly osoby spojené s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou (vedle advokáta Mgr. Václava Voříška jde též o advokáta Mgr. Jaroslava Topola), se nepotvrdila ani poté, co si správní orgány vyžádaly vyjádření autorizovaného metrologického střediska (výrobce daného měřicího zařízení) (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2018, čj. 7 As 150/2018-36, bod 12).

[27] NSS s ohledem na tyto nové skutkové závěry v judikatuře proto shodně se správními orgány i krajským soudem nepovažuje geometrickou analýzu a matematický výpočet stěžovatele za důkaz, který by byl s to zpochybnit listiny založené ve správním spisu. Předložená geometrická analýza a následný matematický výpočet jsou založeny na ničím nepodložené úvaze o umístění měřicího zařízení v okamžiku měření rychlosti, přesné umístění měřicího zařízení však nemohlo být autorovi výpočtu známo (obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 As 53/2017-42, body 19 a 20, ze dne 31. 7. 2018, čj. 1 As 279/2017-44, bod 56, ze dne 31. 10. 2018, čj. 4 As 270/2018-41, bod 10, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, čj. 60 A 18/2016-24, bod 20, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, čj. 28 A 12/2017-46, bod 43). Úvaha stěžovatele je tak zkratkovitá. Ostatně sám stěžovatel při popisu výpočtu ve vyjádření, založeném na č. l. 55-56 správního spisu, připouští, že „*z fotografie z měření je možno přibližně spočítat úhel, pod kterým bylo přítomné vozidlo foceno*“ (zvýraznění doplnil NSS). Stěžovatel ani jeho obecný zmocněnec či právní zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti, po obsahové stránce tak výpočet nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele. Tvrzení stěžovatele, resp. geometrická analýza a matematický výpočet, tedy dle názoru soudu není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o úhlu měření. Podle NSS proto bylo zcela nadbytečné provádět v tomto směru další stěžovatelem navrhované důkazy - vyjádření pověřeného zaměstnance výrobce rychloměru a návod k obsluze měřicího přístroje.

[28] NSS proto nepovažuje za důvodné ani námitky, který brojí proti tomu, že správní orgány a krajský soud neprovedly jako důkaz návod k obsluze a namísto toho pouze převzaly údaje o způsobu fungování měřicího přístroje z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2014, čj. 41 A 95/2013-55. Jelikož však správní spis obsahuje dostatečné množství podkladů, které svědčí o správném nastavení měřicího přístroje, a zároveň zde

pokračování

nejsou další okolnosti, které by úhel měření zpochybňovaly, nebylo třeba se dále zabývat způsobem fungování měřicího přístroje. Argumentace rozsudkem Krajského soudu v Brně proto byla v tomto ohledu nadbytečná. Nejedná se tedy o nezákonný nedostatek dokazování, pokud svá tvrzení o fungování přístroje správní orgány a krajský soud nepodložily konkrétními důkazy.

[29] NSS se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele, že bylo třeba prokazovat návodem k obsluze také skutečnost, zda nedošlo k reflexi. Podle stěžovatele bez znalosti návodu k obsluze není zřejmé, jak lze reflexi rozpoznat. NSS podotýká, že na snímku v záznamu přestupku se v okolí místa měření nenachází žádný potenciální rušivý prvek, který by mohl vyvolat případnou reflexi. Ani sám stěžovatel nepoukazuje na žádný jev, který by mohl v nynější věci reflexi měření zapříčinit. V případě, kdy o vzniku reflexe nic nesvědčí, považuje NSS za nadbytečné návodem k obsluze obecně prokazovat, jak lze případnou reflexi rozpoznat.

III. C. Ověření měřicího přístroje a úřední značky

[30] Stěžovatel napadá také průkaznost ověřovacího listu měřicího přístroje, neboť podle jeho názoru ho vydala podjatá osoba. Vlastník rychloměru, společnost RAMET C.H.M. a.s., je totiž totožný se subjektem, který rychloměr ověřil. Podle stěžovatele krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že proti této osobě nelze námitku podjatosti vznést, jelikož se nejedná o osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Podle stěžovatele však společnost RAMET C.H.M. a.s. při ověřování rychloměru vystupovala v pozici autorizovaného metrologického střediska (AMS) podle zákona o metrologii. Při ověřování rychloměrů AMS nepochybně vystupuje jako správní orgán, neboť vydává ověřovací listy - osvědčení podle správního řádu. Výrobce rychloměru má nesporně ekonomický zájem na udělení ověření. Námitku podjatosti prý měl krajský soud posoudit jako podnět k provedení přezkumného řízení a postoupit příslušnému správnímu orgánu, tedy AMS. Tento podnět mohl vést až ke zrušení ověřovacího listu, krajský soud se proto dopustil podstatné vady řízení.

[31] Správnost ověřovacího listu podle ustálené judikatury NSS nelze zpochybnit pouhým tvrzením, že autorizované metrologické středisko ověřující správné fungování měřidla je zároveň jeho výrobcem. NSS v této souvislosti již v minulosti konstatoval, že „[z] žádného právního předpisu nevyplývá, že by ověřovací list musel vystavit toliko Český metrologický institut, a nikoliv výrobce měřicího zařízení, resp. autorizované středisko provozované přímo výrobcem měřicího zařízení - společností RAMET C.H.M. a. s. V tomto směru ostatně sám stěžovatel ani neuvedl, v rozporu s jakým právním předpisem měl být ověřovací list vystaven“ (rozsudek ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011-54, dále srov. např. ze dne 22. 12. 2010, čj. 5 As 81/2009-101, dále srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2019, čj. 2 As 116/2018-51). Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek NSS čj. 3 As 9/2013-35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, čj. 1 As 101/2016-77). Vydá-li ověřovací list subjekt k tomu oprávněný v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není důvod o správnosti ověřovacího listu pochybovat. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. Stěžovatel v tomto případě

žádné takové důvody neuvedl. NSS proto nepovažuje námitku o podjatosti osoby, která vydala ověřovací list, za důvodnou.

[32] Nelze se ztotožnit ani s námitkami stěžovatele týkajícími se tvrzení o absenci úředních značek. NSS souhlasí s krajským soudem, že tato námitka vykazuje znaky účelovosti. S ohledem na povahu námitky a specifické skutkové okolnosti nelze v daném případě vycházet z judikatury citované v kasační stížnosti, podle které lze nové skutečnosti uplatnit také až v odvolacím řízení a přestupci nelze klást k tíži, že se vyjádřil až s časovým odstupem. NSS předně zdůrazňuje, že silniční radarový rychloměr typu RAMER 10 C užitý při měření byl v době spáchání přestupku dne 9. 6. 2016 ověřen autorizovaným metrologickým střediskem (společností RAMET a.s. Kunovice), o čemž svědčí ověřovací list založený na č. 1. 5 správního spisu. Platnost ověření skočila až dne 29. 11. 2016. V souladu s ověřovacím listem bylo ověření na rychloměru vyznačeno úředními značkami. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by v době měření tyto úřední značky na rychloměru nebyly. V opačném případě by se jevílo jako logické, aby stěžovatel poukázal na vady rychloměru již ve chvíli, kdy mu byla rychlost změřena. Stěžovatel ostatně netvrdí, že se sám o absenci úředních značek přesvědčil již v době policejní kontroly. Jeho požadavek na prokázání existence úředních značek se tedy nezakládá na konkrétních zjištěních. Jedná se tak o pouhé obecné spekulace. Požadavek na prokázání úředních značek stěžovatel vznesl až ve vyjádření ze dne 12. 8. 2016, tedy s více než tříměsíčním časovým odstupem od spáchání přestupku. Provedení důkazu ohledáním rychloměru s takovým časovým odstupem by ve vztahu ke stavu rychloměru v době měření prakticky postrádalo vypovídací hodnotu. Sám obecný zmocněnec stěžovatele při výsledku policejní hlídky dne 19. 9. 2016 žádnou z otázek položených strážníkům při výsledku necítil na existenci úředních značek. Za těchto specifických okolností NSS aprobejuje závěr krajského soudu o nevěrohodnosti obrany stěžovatele a z toho plynoucí nezpůsobilosti zpochybnit zjištěný skutkový stav věci. Nutno podotknout, že účelovost tohoto typu námitky NSS opakovaně v minulosti konstatoval (ze dne 20. 12. 2017, čj. 6 As 297/2017-34, bod 15, či ze dne 26. 7. 2017, čj. 2 As 323/2016-45, body 20 až 22).

III. D. *Zavinění a výše pokuty*

[33] Stěžovatel se neztotožňuje ani se závěry o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Předně krajskému soudu vytýká, že pouze parafrázoval hodnocení správního orgánu. NSS na rozdíl od stěžovatele nepovažuje odůvodnění krajského soudu v této části za nepřezkoumatelné. *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). NSS je přesvědčen, že formu zavinění správní orgán prvního stupně odůvodnil důkladně na s. 7 rozhodnutí, proto neshledal odkazování krajského soudu na toto rozhodnutí nijak problematickým.

[34] Za nedostatečné považuje stěžovatel také úvahy správních orgánů o obecné závažnosti překročení rychlosti, kterými odůvodnily naplnění materiální stránky

pokračování

přestupku. Stěžovatel podotýká, že překročil nejvyšší povolenou rychlost pouze o 6 km/h, a to navíc pozdě v noci na přehledném úseku, kde nebyl žádný provoz. Správní orgány se v takových bagatelních případech podle stěžovatele musí detailně zabývat konkrétními skutečnostmi.

[35] NSS je přesvědčen, že správní orgán prvního stupně konkrétně zohlednil všechny rozhodné skutečnosti. Vzal v potaz, že se jednalo o relativně nízké překročení rychlosti (o 6 km/hod.), kterého si stěžovatel bez vizuální kontroly tachometru nemusel všimnout. Rovněž zohlednil, že stěžovatel spáchal přestupek až ve večerních hodinách (21:29 hod.), kdy byl snížený dopravní provoz. Správní orgán nicméně shledal, že překročení rychlosti není natolik mizivé, aby bylo možné prohlásit nenaplnění materiální stránky přestupku. Zdůraznil přitom zájem chráněný zákonem na dodržování nejvyšší povolené rychlosti a zajištění bezpečnosti silničního provozu v obci. Hodnocení správního orgánu podle NSS netrpí žádnými nedostatky.

[36] Podle stěžovatele správní orgán pochybil také při ukládání pokuty, jelikož nezohlednil všechna zákonná kritéria. Z odůvodnění správního rozhodnutí prý není zřejmé, jak správní orgány dospěl k pokutě ve výši 2 000 Kč. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na konkrétní okolnosti měla být pokuta uložena na samé spodní hranici sankční sazby.

[37] Ani odůvodnění výše pokuty NSS nepovažuje za jakkoliv vadné. V souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za uvedený přestupek uloží pokuta v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán vysvětlil, že při stanovení pokuty ve výši 2 000 Kč přihlédl jako k velmi přitěžující okolnosti k tomu, že stěžovatel v posledních pěti letech před spácháním přestupku opakovaně překročil nejvyšší povolenou rychlost. Tuto skutečnost stěžovatel v kasační stížnosti záměrně zcela přehlíží.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[39] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu NSS uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu